

BEN BİR KÖY OKULUYUM

Hasan ÇETİNER

Bir köy okuluyum ben. Solmuş mavi duvarlarım, sıvası dökülmüş tavanım, kalan son heybetiyle kırık kızıl kiremitlerim, üzerinde hayaller kurulmuş seksek çizgilerim, unutulmuş taşlardan örülmüş çocuk kaleleri, bir hilal gibi sarkmış voleybol filesi, yarım örtülmüş çatlak pencerem ve tek başına büyüyen cılız zeytin ağacı...

Bir kış günü, ayazca bir sabah uyanıyor sessizce. Gökyüzü lacivertten kızıla çalıyor usul usul. Tan yeri ağarırken bahçemde bir rüzgâr esiyor, kuru yaprakları dansa kaldırıyor, dalgalandırıyor gönderdeki bayrağımı. Bir ileri bir geri gıcırıyor bahçemin kapısı. Köşedeki başı kırık musluktan süzülen suyun şırıltısı yalnızlığımı bölüyor.

Tüm köyün çocukları kalkıyor güneşten önce. Giyiniyorlar giyitlerini alelacele. İki lokma bir şeyler yiyip, yarı taranmış saçlarıyla koyuluyorlar hemen yola. Elleri, dizlerine kadar uzanan montunun cebinde, salına salına yürüyor tozlu yollarını okulunun. Gözleri mahmur ama kalpleri heyecanlı, düşleri okul yoluna serpiliyor.

Öte yandan bir otobüs tıslaya tıslaya geliyor. Bir viraj, bir viraj daha... Arasından geçtiği dumanı tüten evlerin gölgeleri üzerine düşüyor. Güneşin ilk ışıkları vurduğunda, belli belirsiz seçiliyor: Üzerinde "Bilim Otobüsü" yazılı.

Bir çift çivi ellerine koyulunca çekimserce gülümsüyor çocuklar. Soğuktan kızaran yanaklar çekinmekten kızarıyor bu sefer. Kutular taşınıyor içeriye birer birer. İçeriye taşınan her kutuyla birlikte koridorlarım canlanıyor. Öğretmenler, gönüllüler, çocuklar... Bir neşedir sarıyor duvarlarımı.

Ve bilim başlıyor! Matematikle gülüyorlar, fizik ile keşfe çıkıyorlar. Mıknatıslar, lazerler, köpükler, deneyler... Bir dünya kuruluyor minik ellerde, robotlar selamlıyor çocuklarımı. VR gözlüklerini takan küçük gözler, bambaşka diyarlara yol alıyor.

Derken fizik etkinliğinde utangaç bir çocuğum kaldırıyor elini cevap vermek için;
-Abi şey bu, şey var ya hani bu o işte...
Bütün çocuklar gülüyor hep bir ağızdan.
Sonra diyorlar ki "Abi sen boş ver onu, o öyle tuhaftır işte"
Başını öne eğiyor çocuk, gözleri yere çakılı ama o an,

etkinlikteki gönüllü abisi gözlerini ondan kaçırmadan gülümsüyor:

- Evet doğru, mknatis var değil mi! Bu doğru cevabın ve cesaretin için teşekkür ederim.

Gözler parlıyor. O çocuğum artık her soruya en yükseğe kaldırıyor elini, tavana değercesine, kendinden emin bir şekilde...

Gün bitiyor. Akşam çöktüğünde çocuklar odalarına çekilip kendine okunacak masalları beklemeye. O sırada bir çocuk elindeki anahtarı sallayıp *"Ben dizi izleyeceğim abi"* diyor, *"Masal okunma yaşım da geçti zaten"* Masal başladıktan bir müddet sonra kapı aralanıyor, o çocuk başını içeri uzatıyor: *"Şey... Gelebilir miyim?"* Onayını alır almaz ilişiveriyor yatağına. Gönüllü abisi daha bir şevkle devam ediyor anlatmaya. Az önceki cengaverin gözleri dolu *"Bana daha önce hiç masal okuyan olmamıştı teşekkür ederim"* diyor. Mutlu mutlu bakışıyorlar sessizce.

Ve sabah oluyor. Ayrılık vakti. Çocuklar bahçemde toplanıyor, otobüse binenleri uğurluyor. Eller sallanıyor. Biraz hüzün, biraz umut... Gönüllüler son köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda, bahçemdeki çocuklar birer birer merdivenime oturuyor. Gözleri uzaklara dalıyor. İçlerinden biri, rüzgâra doğru fısıldıyor: *"Bir gün biz de gideceğiz... Bilimi, ilimi başka köylere taşıyacağız."*

Ben mi? Ben burada kalacağım. Son çocuğum okuluma veda edene kadar dimdik ayakta duracağım. Gün gelip de harabe olursam, camlarım kırılıp yollarım bozulursa bile, anılarım bu duvarlarda yankılanacak.

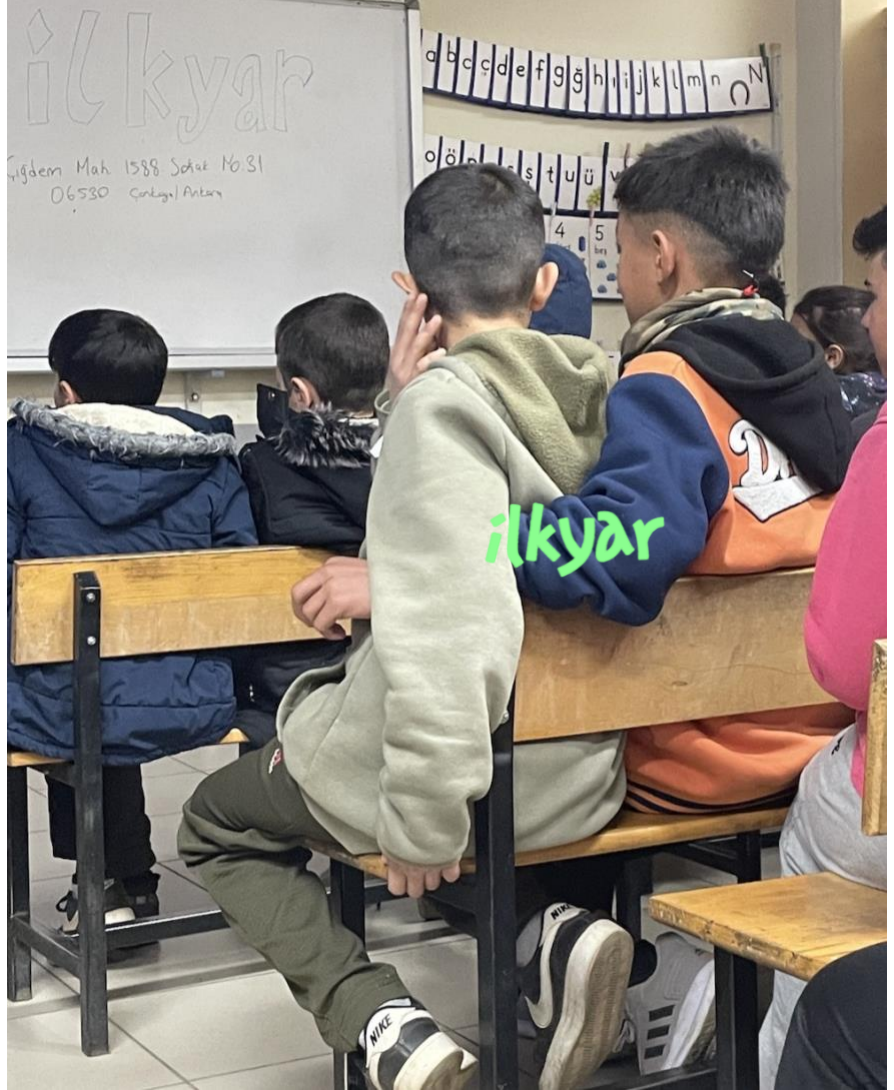
Siz de gidin bir gün çocuklarım.

Yel olup esin, sel olup akın, dağılın Anadolu'ya.

Bilimi ilimi yayın başka okullara.

Dokunun başka çocuklara, yetim başlara, dağlara, taşlara...

Bir gönüllü söylemişti: "Vedalaşmak da zor iştir biliyor musun? Oturursun otobüsün ucuna. Bakarsın çocuklara, gittikçe ufalırlar, ufalırlar, kaybolurlar. O zaman anlarsın işte, vedalaşmak asıl kalana değil gidene oturur."

Ve ben, bir köy okulu olarak,
her yıl yeni vedalara,

yeni kavuşmalara kucak açacağım.

Çünkü burada her gelen yeni bir umut,

her giden bir hayalin kanatlanmasıdır...

Hasan ÇETİNER
Elektrik Mühendisliği-4